

О корона вирусу тренутно постоје три врсте информација. Имамо званичне информације из извештаја заједничке мисије Светске здравствене организације и кинеског Центра за контролу и превенцију болести од 28. фебруара (о тим подацима више у даљем тексту), као и званичне информације из подручја највећих светских жаришта и истраживачких центара. Имамо неке незваничне али поуздане информације које нам говоре о правим размерама пандемије. И имамо гомилу непоузданих (дез)информација на које не вреди трошити време. Незванично, ситуација на северу Италије и (за сада обуздана) ситуација у кинеској провинцији Хубеи су много горе него што се да наслутити из званичних медија. Мој главни извор за ситуацију у Кини је мој ментор на МИТ-у, проф. Јианзху Цхен за којег поуздано знам да је један од многих кинеских саветника у овој кризи. Он ми је потврдио да кинески медији нису објективно извештавали о кризи како не би ширили панику међу становништвом и да званични број од око 50 хиљада потврђених случајева (до 28. фебруара) није реалан зато што је понестало тестова и медицинског особља који би тестирали пацијенте. Незванично, око 10% свих кинеских доктора је (што вољно што невољно) регрутовано у провинцију Хубеи како би одржали здравствени систем који је колабирао – сви ресурси и сво медицинско особље су били усмерени искључиво на пацијенте заражене короном, што су забележили и многи светски медији. Преко две хиљаде људи је умрло пре него што је цела провинција стављена у карантин. Мој извор за ситуацију у Италији је моја девојка Каролина, која је очни хирург у једној бостонској болници, где свакодневно добија извештаје из Италије како би се што боље припремила за надолazeћу америчку кризу. Као и у случају са Кином, њен опис ситуације у Италији стаје у реч катаклизма: здравствени систем који се обрушио под бројем пацијената, доктори и сестре, већином и сами заражени и болесни, раде по неколико недеља без престанка, недостатак респиратора и кревета за пацијенте.

